

двадесет и толкова вѣка откакъ е умрѣлъ Соломонъ, божиятъ пророкъ. Защо признасяшъ неговото име, и кажи ми, защо си билъ затворенъ въ тая ваза?“

На тия думи, духътъ, гледайки рибаря надмѣнно, отвѣрна: „Говори ми по-учтиво и недѣй да се присмивашъ съ мене; много дързкъ си, като ме наричашъ *великъ духъ*. — Е добръ! подзе рибарътъ, по-учтиво ли ще бжде като те нарека *бухълъ на щастieto*?“

— Азъ ти казвамъ да ми говоришъ по-учтиво, прѣди да те убия.

— Ахъ, че защо ще ме убивашъ? отвѣрна рибарътъ. Азъ ей-сега ти дадохъ свобода; ти забрави ли туй? — Не, азъ си спомнувамъ, отговори духътъ; но туй нѣма да ми попрѣчи да ти зема живота, ала, прѣди да те убия, азъ ще ти сторя една малка милостъ. — Каква е тая милостъ? рече рибарътъ. — Тая милостъ, отвѣрна духътъ, е слѣдната: ще те оставя да си изберешъ самъ по кой начинъ искашъ да те убия. — Но съ какво те азъ оскърбихъ? подзе рибарътъ. Тѣй ли искашъ да ми се отплатишъ за доброто, което ти сторихъ? — Азъ не мога да постѣпя съ тебе другоиче, рече духътъ, и за да се убѣдишъ въ това, изслушай моята история:

„Азъ съмъ единъ отъ ония недоволни

духове, които се възпротивиха на волята Божя. Всичкитѣ мои другари признаха великия Соломонъ, божия пророкъ, и му се подчиниха. Само азъ гордо отказахъ да му се покоря, и по-добръ ми бѣше да се изложамъ на неговата умраза, отколкото да му дамъ клѣтва за вѣрностъ и подчинение, както той искаше отъ мене. За да ме накаже, той ме затвори въ тая мѣдна ваза, а, за да се усъгори добръ, и за да не мога да излѣза изъ тъмницата си, той запечати самъ оловния похлупакъ на вазата съ своя печатъ, на който е издѣлбано великото име на Господа. Като направилъ това, той прѣдаде вазата въ ржцѣтъ на едного отъ послушнитѣ духове и му заповѣда да я хвърли въ морето, което духътъ, за мое нещастие, изпълни веднага.

„Прѣзъ първото столѣтие на моята тъмница, азъ се заклѣхъ, че ако нѣкой ме освободи прѣди да сж се изтекли стотѣхъ години, азъ бихъ го направилъ богатъ, даже и слѣдъ смъртта му. Но столѣтието изтече и никой не ми стори тая добрина. Прѣзъ втория вѣкъ, азъ се заклѣхъ да открия всичкитѣ земни съкровища на лицето, което би ми дало свободата; но и сега не добихъ това щастие. Прѣзъ третия вѣкъ, азъ дадохъ клѣтва да направя своя освободител могъщъ монархъ, да бжда винаги близо до него, и да му изпълнямъ веѣки день по три желания, каквито и да би били; но и тоя вѣкъ се измина като другитѣ и азъ се се намирахъ въ сжщото състояние. Най-сетнѣ, скръбта, или по-добръ ядѣтъ, че стояхъ затворенъ толкова дълго врѣме, ме накара да се заклѣня, че ще убия безмилостно оня, който отсега нататкъ би ме освободилъ, и че нѣма да му сторя друга милостъ, освѣнъ да го оставя да си избере по кой начинъ би желалъ да го усмъртя. Ето защо, понеже ти дойде днесъ и ме освободи, избери си какъ искашъ да те убия“.

Тия думи потопиха въ скръбъ бѣдния рибаръ. „Колко нещастенъ съмъ билъ, извика той, да дойда на това мѣсто и да сторя добрина на единъ неблагодарникъ. Погледни, моля те, на неправдата твоя, и откажи се отъ безрасждната си клѣтва. Прости ме, и Богъ ще ти прости сжщо. Ако ти ми пода-